

Sygnatura akt II AKa 453/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Wiesław Pędziwiatr

Sędziowie: SA Jerzy Skorupka

SA Maciej Skórniak (spr.)

Protokolant: Magdalena Szymczak

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Dariusza Sulikowskiego (del.)

po rozpoznaniu 8 marca 2023 r.

sprawy S. L.

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z 3 października 2022 r. sygn. akt III K 70/22

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. stwierdza, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II.A.Ka.453/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
CZEŚĆ WSTĘPNA			
1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 3 października 2022 roku, w sprawie sygn. akt III K 70/22	
1. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1. Granice zaskarżenia	
1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
<i>Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</i>				
2.1 Ustalenie faktów				

2.1.1 Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	S. L.	Oskarżony nie był w przeszłości karany sądownie.	Dane o karalności	610
2.1.1.2.	S. L.	Oskarżony od 04.01.2022 roku pozostaje tymczasowo aresztowany do niniejszej sprawy. Przed aresztowaniem oskarżony posiadał ujemną opinię społeczną, nie podejmował pracy zarobkowej. Zachowanie oskarżonego w warunkach pozbawienia wolności ocenione zostało jako umiarkowane. Karę odbywa w zakładzie dla młodocianych, typu zamkniętego, w systemie programowego oddziaływania, wobec przełożonych przyjmuje postawę regulaminową, nie przejawia zachowań agresywnych, był karany dyscyplinarnie, nie uczestniczył w żadnym programie	Opinia Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego nr(...) we W.	(611-612)

		resocjalizacyjnym, deklaruje przynależność do podkultury przestępczej, jednak nie odnotowano negatywnych zachowań na tym tle. Ponadto deklaruje krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw.		
2.1.2	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.	Ocena dowodów			
1.1.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	dane K.	dowód stanowi informację urzędową, która nie zo-stała zakwestionowana.		
2.1.1.2	Opinia Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego nr (...) we W.	Opinia została sporządzona przez uprawniony do tego podmiot, zawiera istotne wiadomości odnoszące się do osoby oskarżonego,		

		a z uwagi na treść opinii oraz wymowę innych dowodów zgromadzonych w toku postępowania, dowód ten należy oceniać jako wiarygodny w całości.	
1.1. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Prokurator (...) w K.zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego S. L., zarzucając: I. błąd w ustaleniach faktycznych przejęty za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

poprzez uznanie, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonemu S. L. sprawstwa w zakresie popełnienia czynu z art. 13 §1 kk w zw. z art. 148 §1 kk wobec braku możliwości wykazania strony podmiotowej umyślności nawet w zamiarze ewentualnym co skutkowało przypisaniem mu odpowiedzialności za czyn z art. 13 §1 kk w zw. z art. 156 §1 pkt. kk, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym, przed zadaniem ciosu nożem w szyję doszło do nieporozumienia o niewyjaśnionej etiologii, a następnie szarpaniny i wzajemnej wymiany uderzeń, zaś samo uderzenie nożem zostało zadane bez powodu, z zaskoczenia i było ukierunkowane na jeden z najważniejszych ośrodków życiowych, a to tętnicę szyjną, a rana była na

tyle głęboka, że doszło do przecięcia tchawicy, krtani oraz rany klutej tkanki opłucnowej, które to obrażenia bez udzielania natychmiastowej pomocy medycznej doprowadziłyby do zgonu pokrzywdzonego, które to okoliczności z kolei w połączeniu z zachowaniem oskarżonego po dokonaniu czynu zabronionego, a to wybiegnięcie za pokrzywdzonym z mieszkania z nożem trzymanym w ręku, ukrycie narzędzia zbrodni i udanie się do osoby trzeciej, która wyprała jego ubrania zbroczone krwią, w sposób zdecydowany przemawiają za przyjęciem tezy, iż zachowanie oskarżonego było ukierunkowane na pozbawienie życia pokrzywdzonego, co najmniej w zamiarze ewentualnym, a do zgonu pokrzywdzonego nie doszło jedynie z uwagi na jego ucieczkę z mieszkania oskarżonego, zatrzymanie rozmową oskarżonego trzymającego nóż w ręku udającego

się w pościg za pokrzywdzonym przez osobę trzecią będącą w oknie jego mieszkania oraz pomoc medyczną udzieloną pokrzywdzonemu na skutek wezwania karetki pogotowia przez jego partnerkę ;

II. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego S. L. kary za przypisane mu przestępstwo z art. 13 §1 kk w zw. z art. 156 §1 pkt. 2 kk i art. 157 §1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk wynikającą z wymierzenia mu za ten czyn jedynie kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, podczas gdy stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, sposób działania, zachowanie po popełnieniu czynu zabronionego polegające na wybiegnięciu za pokrzywdzonym z nożem trzymany w ręku, ukryciu narzędzia zbrodni, wypraniu ubrań, świadczą o wysokim stopniu zawinienia, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, które

	kara ma osiągnąć wobec sprawcy, a przede wszystkim potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa - zdecydowanie przemawiają przeciwko wymierzeniu oskarżonemu tak łagodnej kary pozbawienia wolności za ten czyn.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzuty apelacji prokuratora nie zasługują na uwzględnienie. Ad. 1 Apelujący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonemu sprawstwa w zakresie popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. Tym samym zakwestionował kwalifikację prawną			

czynu przypisanego
oskarżonemu,
uznając, że
zachowanie
oskarżonego
wypełniło znamiona
czynu z art. 13 § 1 k.k.
w zw. z art. 148 § 1
k.k., a nie z art. 13 § 1
k.k. w zw. z art. 156 §
1 pkt. 1 k.k.

Formułowany przez
skarżącego zarzut
błędu w ustaleniach
faktycznych wymaga
jednak wykazania,
że doszło do
nieprawidłowej
oceny
zgromadzonych w
sprawie dowodów,
bądź - przy
prawidłowej ich
ocenie - Sąd
dokonał ustaleń
wbrew wiarygodnym
dowodom (błąd
dowolności), bądź
pomimo braku
dowodu (błąd
braku) (por. Sąd
Apelacyjny we
Wrocławiu wyrok z
dnia 9 sierpnia
2018 roku, II AKa
184/18 LEX nr
2556688). W całości
tak formułowany
w apelacji zarzut
należy oceniać jako
nieuzasadniony. Z
uwagi na charakter
argumentacji,
stanowi on
wyłącznie polemikę
z prawidłowymi
ustaleniami
faktycznymi

dokonanymi przez Sąd Okręgowy.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, iż oskarżony niebezpiecznym narzędziem jakim jest nóż, krytycznego dnia zadał pokrzywdzonemu jedno uderzenie ponad przyśrodkowym końcem obojczyka lewego. Zgodzić należy się przy tym, iż wskazane okoliczności tego zdarzenia nie są jednak wystarczające do przypisania oskarżonemu usiłowania zabójstwa pokrzywdzonego P. S. nawet w zamiarze ewentualnym. Wbrew stanowisku skarżącego o zamiarze zabójstwa, choćby w zamiarze ewentualnym nie przesądza automatycznie użycie niebezpiecznego narzędzia, oraz fakt, że cios zadany został w jeden z najważniejszych ośrodków życiowych, czyli w okolicę tętnicy szyjnej, jak również ewentualne

konsekwencje
nieudzielenia
pokrzywdzonemu
natychmiastowej
pomocy medycznej.
W orzecznictwie
podkreśla się
bowiem, że ani
zadanie ciosu w
miejsce dla życia
niebezpieczne, ani
nawet użycie
narzędzia mogącego
spowodować śmierć
człowieka, samo
przez się nie
decyduje jeszcze o
tym, że sprawca
działał w zamiarze
zabicia człowiek,
choćby
ewentualnym (por.
Wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Szczecinie z dnia
26 kwietnia 2018
r., II AKa 44/18).
Również Sąd
Najwyższy w
licznych
orzeczeniach
prezentuje
utrwalone i jednolite
stanowisko, iż dla
wykazania
wypełnienia
podmiotowej strony
zbrodni zabójstwa, w
tym także usiłowania
zabójstwa, tak w
postaci zamiaru
bezpośredniego jak
i ewentualnego nie
jest wystarczające
wskazanie na sposób
działania, w tym
takie jego elementy
jak rodzaj użytego
narzędzia, siła ciosu
czy skierowanie

agresywnych działań przeciwko ośrodkom ważnym dla życia pokrzywdzonego. Są to niewątpliwie bardzo istotne elementy, które jednakże nie mogą automatycznie przesądzić, tak o spełnieniu strony podmiotowej zbrodni zabójstwa, jak i zdecydować o przypisanej sprawcy postaci zamiaru. Zazwyczaj niezbędna jest nadto analiza motywacji sprawcy, stosunków pomiędzy sprawcą a pokrzywdzonym w czasie poprzedzającym agresywne działania sprawcy, tła zajścia itp. (zob. wyrok z dnia 18 czerwca 1974 r., III KR 388/73, OSNKW 1974, z. 9, poz. 190, wyrok z dnia 9 maja 1975 r., III KR 388/73, OSNKW 1974, z. 7-8, poz. 170).

Sąd Okręgowy dokonał koniecznej analizy wskazanych okoliczności czynu. Stwierdzenie, iż S. L. nie działał z bezpośrednim zamiarem usiłowania zabójstwa jest jednak oparte na analizie całokształtu okoliczności niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy miał na względzie kontekst sytuacyjny zdarzenia i tło całego zajścia. Istotne było, iż zdarzenie to miało charakter nagły i dynamiczny. Nie można pominąć także, iż zarówno oskarżony, jak i pokrzywdzony byli wówczas pod wpływem alkoholu. Bardzo dobrze się znali, kolegowali się od dzieciństwa, wcześniej nie dochodziło między nimi do konfliktów, w dniu zdarzenia świętowali razem 18-ste urodziny oskarżonego. Do przepychanek i szarpaniny doszło pomiędzy nimi z nieustalonego powodu. Oskarżony nie miał jednak żadnego motywu do zabójstwa oskarżonego.

Jako istotny czynnik pozwalający na rekonstrukcję zamiaru jakim miałby się kierować oskarżony należy odwołać się do treści opinii sądowo – psychiatrycznej i psychologicznej. Oskarżony S. L. jest na przeciętnym poziomie sprawności intelektualnej. W czasie badań

psychologicznych
nie stwierdzono
u niego zaburzeń
funkcji
poznawczych.

Badania osobowości
oskarżonego
wykazują, że jest
niedojrzały
społecznie,
emocjonalnie,
lekkomyślny, słabo
liczący się z
konsekwencjami
swojego działania, o
obniżonym poczuciu
odpowiedzialności.

Uzuciowość z
przewagą
egocentrycznej,
impulsywnej, słabo
przystosowanej. Ma
on tendencje do
naruszania norm i
zasad społecznych,
podwyższony
poziom tendencji
agresywnych co
objawia się
szczególnie w
sytuacji obniżenia
świadomości, na
przykład pod
wpływem alkoholu

Takie cechy
osobowości zdają
się potwierdzać
wyjaśnienia samego
oskarżonego oraz
zeznania
pokrzywdzonego P.
S. o braku motywu
do celowego,
racjonalnego
działania
oskarżonego.

Wniosek o brak
motywu do

pozbawienia życia
pokrzywdzonego
wynika z także
z zachowania się
oskarżonego i
pokrzywdzonego już
po czynie.
Pokrzywdzony nadal
manifestuje przyjaźń
z oskarżonym.
Twierdził, że nie
wierzy, że oskarżony
mógł chcieć
pozbawić go życia.
Traktuje całe
zdarzenie jako
incydent, wypadek,
wywołany
nadużyciem
alkoholu.

Oskarżony w sposób
nagły zadał
pokrzywdzonemu
cios nożem. Samo
miejsce należy
oceniać jako
przypadkowe.
Trudno przyjmować,
że oskarżony miał
kompetencje, aby w
ustalonych
okolicznościach
dokonać wyboru
tego właśnie
fragmentu ciała
pokrzywdzonego.
Trudno także
przyjmować, że jest
on zdolny do takiego
operowania nożem,
alby trafić właśnie w
te ważne dla życia
rejony. Oskarżony
znajdował się też
pod znacznym
wpływem alkoholu,
podobnie jak
pokrzywdzony.
Można przyjmować,

że z równym prawdopodobieństwem oskarżony mógł trafić w inny obszar ciała pokrzywdzonego i wówczas ten nie doznałby istotnego uszczerbku na zdrowiu.

Z kolei z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej wynika, że w miejscu zadania uderzenia znajdują się pnie naczyniowe żyłne i tętnicze oraz ważne nerwy, których uszkodzenie skutkowałoby natychmiastowym zgonem pokrzywdzonego.

Ostrze noża nie uszkodziło jednak ważnych naczyń krwionośnych czy splotów nerwowych znajdujących się w miejscu gdzie zadał uderzenie. Drażniło jedynie w miękkie tkanki. W ocenie biegłego taki typ obrażeń mógł powstać wskutek użycia niewielkiej albo średniej siły.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, oskarżony nie ponawiał ataku na pokrzywdzonego. Po zadanych ciosach zaniechał dalszego atakowania

pokrzywdzonego,
nie ponowił
podejmowania
żadnych innych
działań na jego
szkodę, nie
kontynuował
ciosów, mimo, że nie
nie stało ku temu
na przeszkodzie,
na co trafnie
zwrócił uwagę Sąd
Okręgowy.

Nie można również
zaakceptować
twierdzeń
prokuratora, który
argumentów za
przyjęciem
sprawstwa i
zamiaru, doszukuje
się w opuszczeniu
przez oskarżonego
mieszkania, w
których doszło do
zdarzenia. Na pewno
oskarżony nie gonił
pokrzywdzonego.

Ten bowiem sam
opuścił mieszkanie.
Ani oskarżony, ani
nawet sam
pokrzywdzony,
początkowo nie
zdawali sobie
sprawy jakich
obrażeń faktycznie
doznał młody
mężczyzna. Jaki jest
stopień zagrożenia
dla jego życia.

Sąd dał wiarę
zeznaniom świadka
P. W., która
relacjonowała
zachowanie
oskarżonego po
zdarzeniu. Nie tylko

nic nie wskazywało w jego zachowaniu na zamiar zabójstwa, na jakiś głęboki konflikt, ale przeciwnie oskarżony miał płakać, mówił ze pokłócił się z kolegą i stało się coś strasznego. Należy przyjmować, że nie chciał, aby do tego doszło, albo wyrażał żal z powodu swojego zachowania. Według P. W. to ona zaproponowała, że wypierze jego zabrudzone błotem, a nie krwią, ubranie. Jeśli nawet było to działanie obliczone na zacieranie śladów, to nie przesądza jednoznacznie o samym zamiarze jaki towarzyszył oskarżonemu.

Oskarżony mógł przecież chcieć także unikać odpowiedzialności za samo zranienie pokrzywdzonego, bez względu na przyjętą kwalifikację procesową tego czynu.

Podsumowując rozważania, co prawda miejsce trafienia ostrza noża w przypadku nieudzielenia pokrzywdzonemu natychmiastowej

pomocy mogło doprowadzić do jego zgonu, jednakże siła nacisku, naruszenie jedynie tkanek miękkich oraz nieponowienie przez oskarżonego ataku, wskazują na to, że nie miał on zamiaru, choćby ewentualnego, zabójstwa pokrzywdzonego. Wniosek dotyczący braku zamiaru zabójstwa (choćby ewentualnego) słusznie zatem Sąd Okręgowy oparł na całokształcie okoliczności czynu oraz cechach osobowości sprawcy

Z powyższych względów zarzut w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych uznać należało za niezasadny. W konsekwencji brak było podstaw do zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu.

Ad. 2

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił również drugiego zarzutu apelacji - rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary. W ocenie Sądu Apelacyjnego, kara

3 lat pozbawienia wolności
wymierzona oskarżonemu S. L. za przypisane mu przestępstwo, uwzględnia należycie wszystkie dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary z art. 53 § 1 i § 2 k.k. i okoliczności mające znaczenie dla jej wymiaru.

Podkreślenia wymaga, że rażąca niewspółmierność kary, uzasadniająca uwzględnienie zarzutu z art. 438 pkt 4 k.p.k., występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Pojęcie niewspółmierności rażącej, oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc nie dającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną).

Przesłanka rażącej

niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyroki SN: z 22 października 2007 r., (...) 75/07, LEX nr 569073; z 26 czerwca 2006 r., (...) 28/06, LEX nr 568924; z 30 czerwca 2009 r., WA 19/09, OSNwSK 2009, poz. 1255; z 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8, poz. 60). Tak orzeczona kara może wynikiem bądź to nie dostrzeżenia występującej in concreto okoliczności istotnej z punktu widzenia dyrektywy wymiaru kary z art. 53 k.k. i nast. lub też nie nadania im adekwatnej wagi.

Zważyć należało także, że wymiar kary w pierwszym rzędzie limitowany jest stopniem winy, którego dolegliwość kary nie może przekraczać (art. 53 § 1 k.k.). Dopiero w następnej kolejności prawo wskazuje na stopień społecznej szkodliwości czynu jako przesłankę wymiaru kary. Otóż zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, a także postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że wymierzając karę Sąd I instancji miał na względzie, aby była ona odpowiednia i sprawiedliwa, adekwatna do stopnia zawinienia, społecznej szkodliwości

popelnionego czynu, a przy tym uwzględniała cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara winna osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz jego warunki i właściwości osobiste. Zasadnicze okoliczności czynu oskarżonego składające się na stopień społecznej szkodliwości zostały przez Sąd meriti szczegółowo omówione, jako podstawy wymiaru kary. Sąd wskazuje tam właśnie na charakter czynu, rodzaj naruszonego dobra prawnego, okoliczność, iż w przypadku nieudzielenia skazanemu natychmiastowej pomocy skutkować mogłoby to jego zgonem, użycie niebezpiecznego narzędzia, miejsce zadanego ciosu (tętnica szyjna), brak motywacji sprawcy. Wszystkie istotne elementy składające się na pojęcie społecznej szkodliwości czynu zostały więc dostrzeżone przez Sąd Okręgowy i ten nadał tym okolicznościom

akceptowalne
znaczenie.

W ocenie Sądu
Apelacyjnego,
wbrew zarzutom
apelacji, brak było
podstaw do
podwyższenia kary
z uwagi na
potrzebę prewencji
ogólnej i szczególnej.
Aktualnie wskazania
prewencji ogólnej
ograniczają się do
kształtowania
świadomości
prawnej w
społeczeństwie. Nie
można pominąć,
że oskarżony nie
był dotąd karany
sądownie, ma
umiarkowaną opinię
środowiskową, a
ustalone w
postępowaniu
przestępstwo ma
zatem charakter
incydentalny. Z
opinii z zakładu
karnego wynika
natomiast, iż jego
zachowanie
oceniane jest jako
umiarkowane. Nie
był karany
dyscyplinarnie, karę
odbywa w systemie
programowego
oddziaływania, w
izolacji
penitencjarnej
przebywa po raz
pierwszy. W grupie
współosadzonych
funkcjonuje w
sposób zgodny, nie
wdaje się w sytuacje
konfliktowe.

Wprawdzie zachowanie S. L. w izolacji penitencjarnej niczym szczególnym się nie wyróżnia, nie brał udziału w programach resocjalizacyjnych, jest uczestnikiem podkultury przestępczej, jednakże jego zachowanie oceniane jest ogólnie jako poprawne.

Trzeba również mieć na uwadze, że oskarżony od dzieciństwa kolegował się z pokrzywdzonym, wcześniej nie dochodziło między nimi do konfliktów, nie miał żadnego motywu, aby chcieć śmierci swojego kolegi, ani spowodowania u niego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Istotne są także okoliczności popełnionego przestępstwa. Oskarżony i pokrzywdzony zgodnie podali, iż powodem szarpaniny a następnie ataku przez oskarżonego były "prowokacje", oskarżony cios zadał w sposób nagły, dynamiczny, bez przemyślenia.

Ponadto obaj w chwili zdarzenia byli pod wpływem alkoholu. Nie można pominąć także młodego wieku oskarżonego, który w chwili czynu miał zaledwie 18 lat.

Oceniając treść stawianego przez prokuratora zarzutu należy także odwołać się do stanowiska samego pokrzywdzonego P. S.. Słusznie zwrócił uwagę Sąd Okręgowy na relacje oskarżonego i pokrzywdzonego, które nadal pozostały koleżeńskie, o czym świadczy m.in. zachowanie pokrzywdzonego podczas rozprawy przed Sądem I instancji, kiedy to mówił, aby nie karać oskarżonego zbyt surowo, a wychodząc z sali rozpraw pozdrowił oskarżonego. Otóż, czego zdaje się nie dostrzegać prokurator, pokrzywdzony nie podzielił stanowiska, co do potrzeby eskalowania kary. To oczywiste świadectwo, że pokrzywdzony czuje się usatysfakcjonowany orzeczeniem,

surowością kary. Nie oczekuje, aby kara została zastrzona, zwłaszcza tak jak to wnioskuję prokurator.

Z tego względu nie sposób uznać, że społeczne poczucie sprawiedliwości, wymagałoby kary surowej, w stopniu w jakim wnioskuję to prokurator, czyli 15 lat pozbawienia wolności. W ocenie Sądu Apelacyjnego, już kara wymierzona oskarżonemu przez Sąd I instancji (3 lat pozbawienia wolności) jest karą dostatecznie surową. Oskarżony będzie musiał odbywać karę pozbawienia wolności, co wiąże się z istotnymi dolegliwościami. To z kolei będzie oddziaływać istotnie prewencyjne zarówno na niego, jak i na inne osoby. Natomiast kara 15 lat pozbawienia wolności jawi się jako rażąco surowa i nie spełniałaby celów prewencji szczególnej i ogólnej.

Wnioski

Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego

zasadny

częściowo zasadny

wyroku poprzez uznanie, iż oskarżony S. L. dopuścił się czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 §2 kk i wymierzenie mu za przypisane przestępstwo kary 15 lat pozbawienia wolności, a w pozostałym zakresie utrzymanie wyroku w mocy.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Niezasadność zarzutów apelacji prokuratora i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu skutkowały niemożnością podzielenia wniosków tego środka odwoławczego.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych	

	w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 455 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Co do winy i kary (pkt I wyroku)		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wyrok utrzymano w mocy wobec niestwierdzenia w toku kontroli odwoławczej: - istnienia bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., - tego, że utrzymanie w mocy wyroku skutkowałoby rażąco niesprawiedliwością orzeczenia (art. 440 k.p.k.),		

- a także stwierdzenia z powodów opisanych w sekcji 3. nietrafności podniesionych w obu apelacjach zarzutów (art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k.).			
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II.	Zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. koszty postępowania		

	odwoławczego związane z nieuwzględnioną apelacją prokuratora obciążają Skarb Państwa. Oskarżony ma trudną sytuację majątkową, uiszczenie przez niego kosztów sądowych byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe, co skutkowało zwolnieniem go od ich uiszczenia (art. 624 § 1 k.p.k.).	
7. PODPIS		
SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Jerzy Skorupka SSA Maciej Skórniak		

1.3 Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator (...) w K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku (co do winy i kary)		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana